

Regeringens proposition till riksdagen med förslag till lag om ändring av lagen om djursjukdomar

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I denna proposition föreslås lagen om djursjukdomar bli ändrad på grund av Europeiska unionens nya bestämmelser om det statliga stöd som betalas inom jord- och vattenbrukssektorn. I den föreslagna lagen föreskrivs om begränsningar i behövlig omfattning när det gäller vilka slags företag som kan få ersättningar med statens medel på grund av förekomst av en djursjukdom. Från ersättning undantas företag i svårigheter, andra företag än små och medelstora företag samt företag som har fått beslut om återkrav på basis av ett tidigare beslut av kommissionen om stödets olaglighet och oförenlighet med den inre marknaden. I den föreslagna lagen föreskrivs det dessutom om vissa andra begränsningar och görs det preciseringar som beror på bestämmelserna om statligt stöd.

I propositionen föreslås också vissa andra ändringar i syfte att undanröja såväl den onödiga administrativa bördan som de praktiska problem som har upptäckts vid tillämpningen av lagen. Ändringarna gäller kraven i fråga om godkännande av spermalager samt transport av ren och vattenlevande djur. I bestämmelserna om fördelning av behörigheten mellan regionförvaltningsverket och kommunalveterinären görs det små ändringar.

Lagen avses träda i kraft den 1 januari 2016.

INNEHÅLL

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL.....	1
INNEHÅLL	2
ALLMÄN MOTIVERING	3
1 NULÄGE OCH BEDÖMNING AV NULÄGET	3
1.1 Ersättningar som betalas av statens medel på grund av djursjukdomar	3
1.2 Myndigheternas behörighet vid olaglig import av djur.....	6
1.3 Tillståndsplikt vid förvaring av hingstars sperma och godkännande av spermalager.....	6
1.4 Transporten av renar och vattenlevande djur	7
1.5 Tillsynen över renslakterier	7
1.6 Avgifter som tas ut för exportintyg.....	8
2 MÅLSÄTTNING OCH DE VIKTIGASTE FÖRSLAGEN	8
3 PROPOSITIONENS KONSEKVENSER	9
3.1 Konsekvenser för statsfinanserna och myndigheternas uppgifter.....	9
3.2 Konsekvenser för företagen	10
4 BEREDNINGEN AV PROPOSITIONEN	10
DETALJMOTIVERING	12
1 MOTIVERINGEN TILL LAGFÖRSLAGET	12
2 IKRAFTTRÄDANDE	16
3 FÖRHÅLLANDE TILL GRUNDLAGEN SAMT LAGSTIFTNINGSORDNING	16
LAGFÖRSLAG	17
Lag om ändring av lagen om djursjukdomar.....	17
BILAGA	21
PARALLELLTEXT	21
Lag om ändring av lagen om djursjukdomar.....	21

ALLMÄN MOTIVERING

1 Nuläge och bedömning av nuläget

1.1 Ersättningar som betalas av statens medel på grund av djursjukdomar

Ersättningsbestämmelserna i lagen om djursjukdomar

I 17 kap. i lagen om djursjukdomar (441/2013) föreskrivs det om ersättningar som betalas av statens medel för kostnader och förluster som orsakas av djursjukdomar som ska bekämpas. Möjligheten till ersättning minskar dröjsmål och försummelser i fråga om att anmäla misstanke om djursjukdom, vilket är av stor betydelse för uppnåendet av målen för lagen, dvs. för att djursjukdomsläget ska förbli gott.

Av statens medel ska det enligt 102 § i lagen betalas för arbete i anknytning till verkställandet av ett myndighetsbeslut som gäller åtgärder för att utrota sjukdom, för användningen av anordningar och utrustning samt för kostnader för redskap och ämnen, med undantag av situationer då det är aktören som bär ansvaret för verkställandet av beslutet. Utgångspunkten för lagen är att det är myndigheterna som ska ansvara för utrotningen av sådana djursjukdomar som lätt sprider sig, farliga djursjukdomar och nya, allvarliga djursjukdomar. Myndigheterna utför eller beställer de arbetsprestationer som behövs på gårdsbruksenheter för att utrota en sjukdom, som t.ex. avlivningen av djur och desinficeringen av djurhållningsplatser, och således är det inte fråga om att betala ett direkt finansiellt stöd till aktören, utan att tillhandahålla en gratis tjänst.

I 103 § i lagen om djursjukdomar föreskrivs det om ersättningar som betalas i sin helhet eller delvis för värdet på ett djur som har avlivats genom beslut av en myndighet eller för värdet på ett djur som dött till följd av ett myndighetsbeslut. Ersättning i sin helhet betalas i andra fall än då beslutet av myndigheten har fattats med stöd av 27 § eller 39 § 2 mom. i lagen och på ansökan av ägaren. Däremot betalas det ingen ersättning för ett djur vars värde är ringa, om inte det finns särskilt vägande skäl för att ersättningen ska betalas. I 104 § i lagen föreskrivs det om ersättning för egendom som bortskaffats genom beslut av en myndighet.

Med stöd av 105 § i lagen kan aktören även få ersättning för ekonomiska skador då ett förbud, ett villkor, en begränsning eller en åtgärd för att bekämpa eller förhindra spridning av en djursjukdom som lätt sprider sig, en farlig djursjukdom eller en ny, allvarlig djursjukdom förhindrar eller försvårar djurproduktionen, om det är fråga om en skada som avsevärt försvårar aktörens utkomst.

Enligt bestämmelserna i lagen om djursjukdomar ersätts kostnader och förluster inte, om de har uppkommit vid bearbetning av livsmedelsprodukter, tillverkning av andra djurprodukter eller djurfoder eller vid saluföring av livsmedel eller andra produkter. Livsmedelssäkerhetsverket beslutar om beviljandet av ersättningarna.

Europeiska unionens bestämmelser om statliga stöd inom jordbrukssektorn

Enligt artikel 107 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt är sådana stöd som ges av en medlemsstat eller med hjälp av statliga medel, som snedvrider eller hotar att snedvrida konkurrensen genom att gynna vissa företag eller viss produktion oförenliga med den inre marknaden i den utsträckning det påverkar handeln mellan medlemsstaterna. I fråga om statliga stöd tillämpas ett förfarande för förhandsanmälan där kommissionen bedömer stödformens förenlighet med den inre marknaden. Undantagen i fråga om förfarandet för förhandsanmälan gäller stöd av mindre betydelse, dvs. de minimis stöd, och stöd som hör till gruppun-

dantagen. Dessutom kan kommissionen på förhand fastställa riktlinjer för de kriterier som den tillämpar då den bedömer huruvida anmälda stöd är förenliga med den inre marknaden.

Europeiska kommissionen har godkänt de nya bestämmelserna om statliga stöd för 2014—2020. Bestämmelser om gruppundantag i fråga om stöd som betalas inom jordbrukssektorn på grund av djursjukdomar finns i kommissionens förordning (EU) nr 702/2014 genom vilken vissa kategorier av stöd inom jordbruks- och skogsbrukssektorn och i landsbygdsområden förklaras förenliga med den inre marknaden enligt artiklarna 107 och 108 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (*gruppundantagsförordningen*), och utöver detta i Europeiska unionens riktlinjer för statligt stöd inom jordbruks- och skogsbrukssektorn och i landsbygdsområden 2014—2020 (2014/C 204/01). De nya bestämmelserna har tillämpats från ingången av 2015.

Gruppundantagsförordningens artikel 26 om stöd som betalas inom jordbrukssektorn på grund av djursjukdomar och skadegörare på växter motsvarar i huvudsak bestämmelserna i den tidigare gruppundantagsförordningen, men regleringen har tydliggjorts och preciserats. Vissa kostnader för förebyggande och utrotning av djursjukdomar anses förenliga med den inre marknaden, och utöver dessa kan ersättning betalas för marknadsvärdet på dödade och slaktade djur eller djur som dött och för marknadsvärdet på djurprodukter samt för inkomstförluster som aktören orsakar.

Stöd kan endast betalas som en del av ett offentligt program inom unionen eller på nationell eller regional nivå då programmet gäller förebyggande, tillsyn eller utrotning av djursjukdomar i fråga eller som en del av en brådskande åtgärd genom beslut av den behöriga myndigheten. Det stöd som betalas för kostnader för förebyggande och utrotning betalas i regel in natura.

Ett stöd som betalas på grund av djursjukdom ska gälla en sådan djursjukdom som anges i den av Världsförbundet för djurhälsa upprättade förteckningen över djursjukdomar eller i bilaga I eller II till Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 652/2014 om fastställande av bestämmelser för förvaltningen av utgifter för livsmedelskedjan, djurhälsa, djurskydd, växtskydd och växtförökningsmaterial, och om ändring av rådets direktiv 98/56/EG, 2000/29/EG och 2008/90/EG, Europaparlamentets och rådets förordningar (EG) nr 178/2002, (EG) nr 882/2004 och (EG) nr 396/2005, Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/128/EG samt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1107/2009, och om upphävande av rådets beslut 66/399/EEG, 76/894/EEG och 2009/470/EG.

Kapitel I i gruppundantagsförordningen innehåller vissa allmänna begränsningar i fråga om utbetalningen av stöden. Stöd som betalas inom jordbrukssektorn kan i regel beviljas endast till mikroföretag och små och medelstora företag. En del av dessa stöd, t.ex. stöd enligt artikel 26, kan betalas endast till de aktörer som bedriver verksamhet inom jordbrukets primärproduktion, men inte till de företag som sysslar med förädling eller saluföring av jordbruksprodukter.

För att kunna nyttja gruppundantagsförordningen förutsätts det dessutom att stödsystemet inte omfattar betalning av enskilda stöd till sådana företag som har fått beslut om återkrav på basis av kommissionens tidigare beslut om stödets olaglighet och oförenlighet med den inre marknaden (*Deggendorf-villkoret*).

I regel kan inte heller sådana företag i svårigheter som avses i förordningen betalas stöd inom ramen för gruppundantagsförordningen. Begränsningen tillämpas dock inte på ersättningen för kostnader för utrotning av djursjukdomar. Den tillämpas inte heller på det stöd som betalas för

ersättning för sådana skador som orsakas av djursjukdomar, om sjukdomen eller skadegöraren i fråga är orsaken till företagets svårigheter.

I artikel 9 i gruppundantagsförordningen förutsätts det att texten om stödsystemet ska innehålla en uttrycklig hänvisning till gruppundantagsförordningen.

Europeiska unionens bestämmelser om statliga stöd inom vattenbrukssektorn

Bestämmelser om de gruppundantag som ska tillämpas inom vattenbrukssektorn finns i kommissionens förordning (EU) nr 1388/2014 genom vilken vissa kategorier av stöd till företag som är verksamma inom produktion, beredning och saluföring av fiskeri- och vattenbruksprodukter förklaras förenliga med den inre marknaden enligt artiklarna 107 och 108 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt. Gruppundantaget enligt artikel 39 i förordningen är dock snävt, eftersom det kan tillämpas endast på sådana utrotningsåtgärder som har godkänts på förhand och undantaget inte heller gäller de djursjukdomar som bekämpas genom nationella utrotningsprogram. Godtagbarheten i fråga om ett stöd som ska betalas med stöd av någon annan bestämmelse än gruppundantaget på grund av en djursjukdom bedöms i enlighet med riktlinjerna för granskning av statligt stöd inom fiskeri- och vattenbrukssektorn (2015/C 217/01, EUT C 217, 2.7.2015, s.1), särskilt de principer som anges i avsnitt 5.4.

I regel står de villkor som anges i riktlinjerna för betalningen av stödet inte i konflikt med vad som krävs i fråga om det statliga stöd som betalas inom jordbrukssektorn. Stödet kan dock beviljas även till andra än små och medelstora företag.

Problem i nuläget

I november 2014 överlämnade Finland till kommissionen ett sammandrag över uppgifterna om de stöd som betalas inom jordbrukssektorn på grund av djursjukdomar, som utformades enligt den standardmodell som fastställts i bilaga II till gruppundantagsförordningen. Kommissionen har i sina svar fört fram vissa brister i stödsystemet, som särskilt gäller hur de nämnda allmänna kraven i kapitel I i gruppundantagsförordningen beaktas i bestämmelserna om stödsystemet. De brister som nämndes i breven gällde bl.a. Deggendorf-villkoret, hänvisningen till den nya gruppundantagsförordningen samt begränsningarna i fråga om små och medelstora företag och företag i svårigheter. Med tanke på stödsystemen har dessa villkor och begränsningar ingen stor betydelse, eftersom de beslut om återkrav som fattats på basis av Deggendorf-villkoret inte har riktats till aktörerna inom jordbrukets primärproduktionen i Finland och ingen av dessa aktörer uppfyller de tröskelvärden för näringsverksamhetens omfattning som har fastställts för små och medelstora företag.

I lagen om djursjukdomar står det inte tydligt att stödet är begränsat endast till de djursjukdomar som anges i den av Världsorganisationen för djurhälsa upprättade förteckningen över djursjukdomar eller i bilagan till förordning (EU) nr 652/2014. Begränsningen har dock beaktats när man med stöd av den gällande lagen har föreskrivit om namngivning och klassificering av djursjukdomarna i lagen samt genom att man har tagit in ett bemyndigande om utfärda förordning i 26 § i lagen, som begränsar de ersättningar som betalas på grund av djursjukdomar som ska övervakas.

Det stöd som betalas inom jordbrukssektorn för kostnader för utrotning av djursjukdomar betalas i praktiken in natura i form av en stödberättigad tjänst. När det gäller gruppundantagsförordningen är det dock en brist att det inte tydligt framgår av lagen att det är förbjudet att bevilja stöd i penningform.

1.2 Myndigheternas behörighet vid olaglig import av djur

Problemet med olaglig import av djur, särskilt hundar, växer, vilket innebär en betydande fara för spridning av djursjukdomar. Eftersom det saknas regelbunden tillsyn över importen på den inre marknaden, är det endast en liten del av fallen som upptäcks. En del av de försummelser som gäller kriterierna för förflyttning beror på aktörernas okunskap, men den olagliga importen är i hög grad också förknippad med yrkesbrottslig verksamhet. Särskilt från Estland importeras det en mängd hundvalpar vars intyg inte uppfyller kraven eller är förfälskade.

I 113 § i lagen om djursjukdomar föreskrivs det om åtgärderna i en sådan situation där ett djur eller en djurprodukt som importerats från en annan medlemsstat eller de dokument som åtföljer djuret eller produkten inte uppfyller kriterierna för förflyttning. Enligt paragrafens 2 mom. kan det beslutas att ett djur ska avlivas eller att en produkt ska bortskaffas. Om aktören samtycker, får det bestämmas att djuret eller produkten ska returneras till den medlemsstat som djuret eller produkten importerats från, eller att djuret eller produkten ska behandlas eller att djuret ska hållas i karantän. Returneringen av djuret eller produkten till avgångslandet förutsätter dessutom att den behöriga myndigheten i den berörda medlemsstaten godkänner returneringen.

Före det slutliga beslutet ska det ofta fattas ett preliminärt beslut enligt paragrafens 1 mom., genom vilket det bestäms att djuret ska isoleras eller att produkten ska förvaras på en anvisad plats. I beslutet fastställs det en tidsfrist för korrigeringen av bristerna. Egentliga åtgärder vidtas i dessa situationer endast om bristerna inte kan korrigeras inom den fastställda tiden.

Enligt paragrafen är det regionförvaltningsverket som är behörigt att bestämma huruvida kriterierna för förflyttning inte uppfylls, vilket kan motiveras med att det internationella sammanhanget ska beaktas i samband med åtgärderna, dvs. eventuella returneringar av djur och produkter till avgångslandet förutsätter att man har kontakt med de behöriga myndigheterna i de övriga medlemsstaterna. Den kommunalveterinär som fungerar som myndighet på lokalnivå är ofta den första som upptäcker eller får kännedom om de brister som hänför sig till en import. Det tar en viss tid innan regionförvaltningsverket hinner klarlägga situationen och reagera på problemet. Dröjsmålet kan med tanke på bekämpningen av djursjukdomar utgöra en risk för att saken inte kan skötas på ett ändamålsenligt sätt, särskilt då när man misstänker att aktörer som importerar djur till landet olagligt gömmer djur eller för ut dem ur landet för att undvika administrativa tvångsmedel.

1.3 Tillståndsplikt vid förvaring av hingstars sperma och godkännande av spermalager

I 46 § i lagen om djursjukdomar föreskrivs det om kraven för godkännande i samband med insamling av djursperma och embryon samt produktion av embryon. I paragrafen föreskrivs det dessutom att sperma och embryon får förvaras endast på en godkänd station för insamling av sperma, i ett godkänt spermalager eller i utrymmen som hör till en godkänd embryoproduktionsgrupp. För artificiell reproduktion av djur som aktören har i sin ägo eller besittning får sperma och embryon däremot förvaras på någon annan valfri plats.

Europeiska unionens bestämmelser gäller endast sperma och embryon som förflyttas mellan medlemsstaterna. När sperma eller embryon som insamlats inte släpps ut på marknaden i andra medlemsländer kan man vid godkännandet av stationer för insamling av sperma samt av embryoproduktionsgrupper därför med stöd av 51 § i lagen om djursjukdomar tillämpa lindrigare krav än de som baserar sig på unionens rättsakter. Största delen av de hingststationer som finns i Finland omfattas av denna bestämmelse. Lättnaderna gäller dock inte vid godkännande av separata spermalager, utan alla de spermalager som kräver godkännande ska uppfylla kraven i 52 § i lagen och andra krav som föreskrivs med stöd av den.

Hästar semineras förutom på godkända hingststationer och i hemstall även på sådana seminestationer som inte är belägna vid en hingststation (s.k. mottagningsstation för sperma). De krav som gäller vid godkännande av spermalager har i praktiken inte medfört problem med tanke på de sist nämnda stationerna, eftersom man vid seminering av ston i huvudsak använder färsk sperma som inte lagras. Användningen av fryst sperma håller dock på att öka, vilket bidrar till att öka förfarandena för godkännande och därigenom även aktörernas och myndigheternas administrativa börda.

1.4 Transporten av renar och vattenlevande djur

Kapitel 11 i lagen om djursjukdomar gäller bekämpningen av djursjukdomar vid transport av djur antingen inom landet eller över landets gränser. Bestämmelserna i kapitlet gäller bl.a. krav på att transportmedel ska vara täta, rengjorda och desinficerade.

Enligt 73 § i lagen ska fordon som används för transport av klövdjur över Finlands gränser rengöras och desinficeras vid en godkänd desinficeringsplats för transportfordon innan djuren lastas och efter det att transportfordonet återvänt till Finland före en ny transport. Skyldigheten baserar sig på bestämmelser i direktiv 64/432/EEG om djurhälsoproblem som påverkar handeln med nötkreatur och svin inom gemenskapen samt i direktiv 91/68/EEG om djurhälsovillkor för handeln med får och getter inom gemenskapen. Direktivens bestämmelser gäller inte renar. Desinficeringskravet medför problem vid rentransporter över gränserna mellan Finland och Sverige samt Finland och Norge med beaktande av att de godkända desinficeringsplatserna är få och att avstånden i Norra Finland är långa.

I lagens 74 § föreskrivs det om skyldigheten att se till att de vattenlevande djurens hälsostatus inte förändras under transporten och att transporten på varken avgångsplatsen, transiteringsplatserna eller destinationsplatsen äventyrar de vattenlevande djurens hälsostatus. Ett byte av vattnet i transportbehållare under transporten får inte försämra hälsostatusen hos de vattenlevande djuren och inte heller medföra risk för spridning av djursjukdomar. Kraven har begränsats så att de gäller transporter av vattenlevande djur över Finlands gränser samt mellan sådana områden i Finland som enligt 41 § i lagen klassificeras i hälsokategorier enligt sjukdomsläget. Direktiv 2006/88/EG om djurhälsokrav för djur och produkter från vattenbruk och om förebyggande och bekämpning av vissa sjukdomar hos vattenlevande djur innehåller dock dessutom sådana allmänna skyldigheter att vidta försiktighetsåtgärder som ska tillämpas även vid andra transporter än de som nämns ovan. Dessa skyldigheter framgår inte i tillräcklig grad av de gällande bestämmelserna i lagen om djursjukdomar.

1.5 Tillsynen över renslakterier

Enligt 84 § 3 mom. ska Livsmedelssäkerhetsverket vid i livsmedelslagen (23/2006) avsedda slakterier och inrättningar för vilthantering och i anläggningar i anslutning till dem utföra de uppgifter i fråga om tillsynen över djursjukdomar som enligt denna lag annars skulle komma på kommunalveterinären. Uppgifterna hänför sig bl.a. till olika provtagningar och exportkontroller samt beviljande av exportintyg. I de fall när ett slakteris livsmedelstillsyn har överförts till kommunen i enlighet med livsmedelslagen, är det dock kommunalveterinären som är den tillsynsmyndighet som avses i lagen om djursjukdomar.

Enligt definitionen i lagen om djursjukdomar avser ett slakteri inte renslakterier. Således är kommunalveterinären behörig att utöva tillsyn över djursjukdomar i renslakterierna, medan regionförvaltningsverket vid eventuella sjukdomsutbrott sköter sjukdomsbekämpningen i renslakterierna och ansvarar för de förvaltningsbeslut som gäller förhindrandet av sjukdomars spridning. Kommunalveterinärens behörighet i renslakterierna kan inte anses ändamålsenlig när man beaktar att tillsynen över renslakterier och anläggningar i anslutning till dem i sin

helhet hör till regionförvaltningsverket i enlighet med 31 § 4 mom. i livsmedelslagen. Denna uppgift har genom statsrådets förordning om regionförvaltningsverken (906/2009) koncentrerats till Regionförvaltningsverket i Lappland.

1.6 Avgifter som tas ut för exportintyg

Enligt 99 § 3 mom. i lagen om djursjukdomar tar staten inte ut någon avgift för kommunalveterinärers officiella veterinärintyg i fråga om djurprodukter som ska sändas till stater utanför Europeiska unionen, om kommunen tar ut en avgift för samma intyg. Syftet med den gällande bestämmelsen är att hindra överlappande fakturering då både kommunen och staten fakturerar i en sådan situation där det på basis av kommunalveterinärens exportkontroll beviljas ett sådant veterinärintyg som det land till vilket exporten sker kräver, och som gäller uppfyllandet av både djursjukdomskrav och de livsmedelskrav som omfattas av tillämpningsområdet för livsmedelslagen. Enligt livsmedelslagen sörjer kommunen för livsmedelstillsynen inom sitt område, medan det i veterinärvårdslagen (765/2009) föreskrivs att staten ska finansiera och ta ut avgifter för den tillsyn över djursjukdomar som kommunalveterinären utövar.

I vissa fall kräver stater utanför Europeiska unionen flera separata veterinärintyg för samma exportparti innan det anses överensstämja med kraven. I praktiken beviljas intygen i samband med samma exportkontroll. Det är inte ändamålsenligt att faktureringssättet bestäms enligt hur många intygshandlingar de krävda uppgifterna antecknas i vid exporten, och därför behöver bestämmelsen ändras.

2 Målsättning och de viktigaste förslagen

Det föreslås att lagen om djursjukdomar ändras i syfte att ersättningssystemet i fråga om det stöd som betalas inom jordbrukssektorn på grund av en djursjukdom ska uppfylla de nya, mer detaljerade kraven i gruppundantagsförordningen samt för att lagen ska överensstämja med riktlinjerna för granskningen av de statliga stöden inom fiskeri- och vattenbrukssektorn. I lagen föreslås det bestämmelser om begränsningar enligt vilka stödsystemet inte ska omfatta betalning av stöd till företag i svårigheter, andra företag än små eller medelstora samt företag som har fått beslut om återkrav på basis av kommissionens tidigare beslut om stödets olaglighet och oförenlighet med den inre marknaden. I lagen föreslås även en uttrycklig hänvisning till den nya gruppundantagsförordningen och till artikel 26 i den.

Dessutom föreslås det att regleringen i fråga om ersättningar ska kompletteras så att det bättre än tidigare framgår av lagen vilka kostnader för och förluster av djursjukdomar som kan ersättas. Det förutsätts också att stödet för kostnader för utrotning av djursjukdomar, med undantag av de kostnader som gäller vattenbrukssektorn, beviljas in natura.

Dessutom föreslås det vissa andra ändringar av lagen om djursjukdomar som kommer att undanröja både den onödiga administrativa bördan och de praktiska problem som har upptäckts vid tillämpningen av lagen. Om ett djur eller en djurprodukt har importerats från en annan medlemstat inom Europeiska unionen föreslås det att även kommunalveterinären förutom regionförvaltningsverket ska vara behörigt att bestämma om isolering av djuret eller om förvaringen av djurprodukten på en för detta anvisad plats i en sådan situation då inte alla kriterier för förflyttningen av djuret eller produkten uppfylls. Ändringen säkerställer bättre än tidigare att det kan vidtas omedelbara åtgärder i brådskande situationer. I och med ändringen kan myndigheterna ingripa effektivare bl.a. i den yrkesbrottslighet som hänför sig till importen av hundvalpar. Även tillämpningsområdet för bestämmelserna om behörigheten i samband med olaglig import av djur och produkter föreslås bli preciserade.

Enligt förslaget ska sperma avsedd för seminering av hästdjur i Finland kunna lagras utan det godkännande av anläggningar som det föreskrivs om i lagen. Ändringen främjar seminverksamheten i fråga om hästar. För godkännandet av ett spermalager ska det förutsättas att det finns en utsedd veterinär som ansvarar för att förhindra spridning av djursjukdomar i lagret. Kravet om en utsedd veterinär baserar sig på Europeiska unionens bestämmelser och redan nu uppfyller alla godkända spermalager detta krav.

Skyldigheten att på en godkänd desinficeringsplats för transportfordon rengöra och desinficera sådana fordon som används för djurtransport över Finlands gränser ska enligt förslaget begränsas så att skyldigheten inte gäller andra klövdjur än nötkreatur, svin, får och getter. Begränsningen är ändamålsenlig med tanke på främjandet av de rentransporter som sker över Finlands gränser i norr. De allmänna kraven i fråga om transporten av vattenlevande djur ska däremot utvidgas så att de gäller samtliga transporter av vattenlevande djur och så att lagen motsvarar Europeiska unionens bestämmelser om hälsostatusen hos vattenbruksdjur.

Enligt förslaget ska regionförvaltningsverket i de renslakterier som avses i livsmedelslagen och i anläggningar i anslutning till dem även utföra de uppgifter för bekämpning av djursjukdomar som i annat fall hör till kommunalveterinären enligt denna lag. Eftersom livsmedelstillsynen i de nämnda slakterierna och anläggningarna ska skötas av regionförvaltningsverket enligt 31 § 4 mom. i livsmedelslagen, är det ändamålsenligt att uppgifterna fördelas på detta sätt även i lagen om djursjukdomar.

Dessutom ska faktureringen av exportintygen i fråga om livsmedel ändras för att undanröja överlappande bestämmelser. I lagen görs även hänvisningstekniska ändringar som beror på att de EU-rättsakter som ska genomföras ersätts med nya motsvarande rättsakter.

3 Propositionens konsekvenser

3.1 Konsekvenser för statsfinanserna och myndigheternas uppgifter

De preciseringar av bestämmelserna om ersättning i lagen om djursjukdomar som föreslås är främst av teknisk natur och lär i praktiken inte påverka ersättningsbeloppen, och får således inte heller konsekvenser för statsfinanserna. Ersättningarna betalas av anslaget under moment 30.20.20 i statsbudgeten (veterinärvård och bekämpning av växtskadegörare, förslagsanslag).

De lättnader som föreslås för lagringen av sådan sperma som är avsedd för seminering av hästdjur kommer att dämpa det tryck på en ökning av antalet processer för godkännande av spermalager och därmed ökar inte heller myndigheternas arbetsmängd.

De förslag som gäller tillsynen över renslakterier och över importen av djur och djurprodukter medför endast ringa förändringar i uppgiftsfördelningen mellan kommunalveterinären och regionförvaltningsverket, och ändringarna bedöms inte få några konsekvenser för statsfinanserna. Uppgiften i anknytning till tillsynen över djursjukdomar i renslakterier har enligt den tidigare lagen om djursjukdomar (55/1980), dvs. fram till 2014, skötts av regionförvaltningsverket, och således är uppgiften inte alldeles ny för regionförvaltningsverket. Den tillsyn över djursjukdomar som regionförvaltningsverket utövar i renslakterier är även en del av den köttbesiktning som baserar sig på livsmedelslagen.

Eftersom Regionförvaltningsverket i Lappland sköter all den tillsyn över renslakterier som det föreskrivs om i livsmedelslagen, är avsikten att detta verk även ska sköta tillsynen enligt den föreslagna 85 § 2 mom. 4 punkten.

Förslaget kan genomföras enligt förslaget till statsbudget för 2016 samt Planen för de offentliga finanserna 2016—2019 som innehåller ramarna för statsfinanserna.

3.2 Konsekvenser för företagen

Det föreslagna undantaget gällande kravet om godkännandet av spermalager minskar den administrativa bördan för de aktörer som bedriver verksamhet för seminering av hästar. Ändringen gällande desinficeringen av fordon för djurtransport främjar de gränsöverskridande rentransporterna.

Notifikationsprocessen i fråga om det system med statlig stöd som gäller vattenbrukssektorn pågår. Beroende på tidtabellen för processen kan betalningen av stöden enligt de nya riktlinjerna behöva skjutas upp tills kommissionen har godkänt stödsystemet. I Fastlandsfinland förekommer det för närvarande inga sådana vattendjursjukdomar för vilka de i kapitel 17 avsedda ersättningsarna betalas, och således bedöms ett eventuellt uppskov inte få konsekvenser för aktörerna inom branschen. I landskapet Åland förekommer viral hemorragisk septikemi (VHS), men de skador som den förorsakar ersätts ur Europeiska havs- och fiskerifonden i enlighet med utrotningsprogrammet för området och Ålands lagstiftning om förvaltningen av fonden. Enligt den nuvarande bedömningen ska kommissionen ge sitt godkännande senast under våren 2016.

4 Beredningen av propositionen

Regeringens proposition har beretts vid jord- och skogsbruksministeriet i samarbete med Livsmedelssäkerhetsverket. Utlåtanden om propositionen har i maj 2015 begärts av följande instanser: justitieministeriet, finansministeriet, arbets- och näringsministeriet, Livsmedelssäkerhetsverket, Naturresursinstitutet, Tullen, Finlands Kommunförbund, regionförvaltningsverken, Ålands landskapsregering, Finlands Veterinärförbund rf, Finlands Kommunalveterinärförbund, Maa- ja metsätaloustuottajain Keskusliitto MTK ry, Svenska Lantbruksproducenternas Centralförbund, Livsmedelsindustriförbundet rf, Föreningen för bekämpning av djursjukdomar ETT rf, Finansbranschens Centralförbund, Viking Genetics Finland Oy, Faba, Figen Oy, Finnpig Oy, HH Embryo Oy, veterinärmedicinska fakulteten vid Helsingfors universitet, Renbeteslagsföreningen, Finlands Fiskodlarförbund rf, Centralförbundet för Fiskerihushållning rf, Finska Kennelklubben och Finlands Hippos rf. Det kom in 13 utlåtanden.

MTK ansåg att de föreslagna ändringarna är ändamålsenliga, men kritiserade den föreslagna ändringen i 102 § om att aktörens insatser för bekämpning av en sjukdom (t.ex. användning av arbetsmaskiner eller bruksvattenleverans) ska ersättas till fullt belopp. Justitieministeriet å sin sida ansåg att man behöver överväga huruvida paragrafen behövs över huvud taget, eftersom det enligt nuvarande praxis är de statliga myndigheterna som sköter genomförandet av utrotningen av sjukdomen. Den paragraf som föreslogs under den fortsatta beredningen ansågs nödvändig på grund av orsaker som hänför sig till genomförandet av EU-lagstiftning.

Finlands Veterinärförbund understödde inte lättningen i fråga om förvaringen av hästsperma, eftersom det anser att risken för spridning av djursjukdomar stiger om olika stall transporterar behållare för fryst sperma okontrollerat i stället för att de hålls på en station som övervakas av en veterinär.

Många av dem som har givit utlåtande understödde det förslag genom vilket förpliktelserna i anslutning till transport av ren mellan de Nordiska länderna ska minskas. Finlands Veterinärförbund ansåg dock inte att det är ändamålsenligt att förslaget även ska gälla transport av lamadjur och alpackor utöver renar. Regionförvaltningsverket i Lappland och veterinärmedicinska fakulteten understödde förslaget angående tillsynen över renslakterierna.

RP 68/2015 rd

På förslag av finansministeriet och justitieministeriet förtydligades propositionen till vissa delar.

Riktlinjerna om statliga stöd inom fiskeri- och vattenbrukssektorn antogs den 2 juli 2015, och efter detta har propositionen preciserats på grund av de nya riktlinjerna. Finlands Fiskodlarförbundet och Centraförbundet för Fiskerihushållning meddelade att de inte hade något att anmärka på preciseringarna.

DETALJMOTIVERING

1 Motiveringen till lagförslaget

3 §. Europeiska unionens lagstiftning. I paragrafens 1 mom. finns en förteckning över de av Europaparlamentets och rådets förordningar som hänför sig till denna lag. I momentets 2 punkt föreslås den en ändring av teknisk natur, som beror på att den förordning som nämns i denna punkt och som ska tillämpas på gränsöverskridande förflyttningar av sällskapsdjur har ersatts med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 576/2013 om förflyttning av sällskapsdjur utan kommersiellt syfte och om upphävande av förordning (EG) nr 998/2003. Den nya förordningen har tillämpats sedan december 2014. I detta sammanhang har de bestämmelser som utfärdats med stöd av lagen om djursjukdomar ändrats i syfte att genomföra förordningen.

46 §. Tillståndsplikt för verksamhet i samband med artificiell reproduktion av djur. Paragrafens 3 mom. föreslås bli ändrat så att sperma som används vid seminering av hästdjur, dvs. hästar och åsnor, i Finland får lagras utan det krav om godkännande av anläggningar som anges i paragrafen. Det kan vara fråga om sådan sperma som har insamlats i Finland eller som har importerats. Om sperma förvaras någon annanstans än i en sådan godkänd anläggning som uppfyller kraven enligt Europeiska unionens bestämmelser, betyder det således att sperman inte kan exporteras.

52 §. Godkännande av ett spermalager. I paragrafens 1 mom. föreskrivs det om förutsättningarna för godkännande av spermalager. I momentet föreslås en ny bestämmelse enligt vilken det i spermalager ska finnas en utnämnd veterinär som ansvarar för att förhindra spridning av djursjukdomar i lagret. Motsvarande krav gäller enligt 47 § i lagen även stationer för insamling av sperma.

73 §. Transport av däggdjur och fåglar. I paragrafens 2 mom. föreskrivs det om skyldigheten att på en godkänd desinficeringsplats för transportfordon rengöra och desinficera fordon som används för transport av klövdjur eller fjäderfä över Finlands gränser innan djuren lastas och efter det att transportfordonet återvänt till Finland före en ny transport. Det föreslås att bestämmelsen begränsas så att den av klövdjuren endast gäller nötkreatur, svin, får och getter, och således inte omfattar transporten av renar. På rentransporter ska dock fortfarande paragrafens 1 mom. tillämpas, enligt vilket det ska användas transportmedel från vilka djursekret, strö eller foder inte kan läcka ut eller på annat sätt komma ut under transporten. Mellan transporterna ska det utrymme i transportmedlet som är avsett för djuren rengöras och vid behov desinficeras med ett medel som är lämpligt för ändamålet.

74 §. Transport av vattenlevande djur. De krav i fråga om transport av vattenlevande djur som finns i 2 mom. i paragrafen ska utvidgas så att de även gäller andra transporter av vattenlevande djur än de som sker över Finlands gränser eller mellan de områden som klassificeras enligt 41 § i lagen. Vid samtliga transporter av vattenlevande djur ska man således se till att de transporterade djurens hälsostatus inte förändras under transporten och att transporten varken på avgångsplatsen, transiteringsplatserna eller destinationsplatsen äventyrar de vattenlevande djurens hälsostatus. Ett byte av vattnet i transportbehållare under transporten får inte försämra hälsostatusen hos vattenlevande djur och inte heller medföra risk för spridning av djursjukdomar.

85 §. Regionförvaltningsverket. Paragrafens 2 mom. ändras så att uppgiftsförteckningen för regionförvaltningens del utökas med den tillsyn över djursjukdomar som ska utövas i de i livsmedelslagen avsedda renslakterierna och anläggningarna som finns i anslutning till dem, till de delar som enligt denna lag annars skulle ankomma på kommunalveterinären. Bestäm-

melsen motsvarar till stor del bestämmelsen i 84 § 3 mom. i lagen, enligt vilken Livsmedels-säkerhetsverket i de i livsmedelslagen avsedda slakterier och inrättningar för vilthantering och anläggningar som finns i anslutning till dem sköter de uppgifter i anknytning till tillsynen över djursjukdomar som annars skulle ankomma på kommunalveterinären. Enligt definitionen i livsmedelslagen avser ett slakteri inte renslakterier.

99 §. *Avgifter som tas ut till staten för myndigheternas prestationer.* Till paragrafens 3 mom. fogas en bestämmelse enligt vilken staten inte tar ut någon avgift för officiella veterinärintyg i fråga om djurprodukter som ska sändas till stater utanför Europeiska unionen, om kommunen tar ut en avgift för ett veterinärintyg som gäller samma exportparti. Undantagsbestämmelsen enligt det gällande momentet gäller endast sådana situationer där kommunen tar ut en avgift för samma intyg. Det är fråga om de exportintyg för livsmedel som beviljas för samma kontroller både på basis av lagen om djursjukdomar och med stöd av livsmedelslagen. Mängden intyg beror på de krav som ställs av det land till vilket exporten sker.

102 §. *Ansvar för kostnader för utrotning av en djursjukdom.* Paragrafen preciseras genom att det föreskrivs att ersättning för de i paragrafen nämnda kostnaderna för utrotning av en sjukdom inte får betalas till de aktörer som ansvarar för djuren eller djurhållningsplatsen, med undantag av ersättning för de kostnader som uppkommit på grund av sjukdomar hos vattenbruksdjur. Ändringen anknyter till det krav i artikel 26.11 i gruppundantagsförordningen som gäller jordbrukssektorn. Preciseringsen ändrar inte nämnvärt nuvarande praxis. Stödet för kostnader för utrotning av djursjukdomar betalas i praktiken in natura, eftersom myndigheterna ansvarar för verkställigheten av de utrotningsåtgärder samt rengörings- och desinficeringsåtgärder som avses i paragrafen. Aktören är skyldig att bistå vid verkställandet av beslutet i den omfattning som är skälig med hänsyn till personens utbildning, arbetserfarenhet, hälsotillstånd och andra personliga egenskaper och omständigheter. För sådana insatser av en aktör som inte omfattas av den normala skyldigheten att bistå myndigheterna har ersättningar betalats endast i undantagsfall.

106 §. *Begränsningar vid betalning av kostnader och ersättningar.* I paragrafen föreskrivs det om andra sådana begränsningar och preciseringar i fråga om betalning av kostnader och ersättningar som krävs för genomförandet av Europeiska unionens bestämmelser om statligt stöd. Ändringarna är främst av teknisk natur och innebär inga betydande innehållsmässiga förändringar i fråga om ersättandet av de kostnader och förluster som betalas på grund av djursjukdomar.

Enligt artikel 9.5 i gruppundantagsförordningen ska texten om stödsystemet innehålla en sådan uttrycklig hänvisning till förordningen som innehåller förordningens namn och hänvisningen till förordningens offentliggörande i Europeiska unionens officiella tidning samt till de bestämmelser i förordningens kapitel III som är av betydelse med tanke på stödsystemet. Av nämnda skäl föreslås det i paragrafens 1 mom. en hänvisning till gruppundantagsförordningen och publiceringsuppgifterna i den. I hänvisningen ska nämnas förordningens artikel 26 som gäller stödet för bekämpning av djursjukdomar samt kapitel I i förordningen som innehåller de allmänna bestämmelser som ska tillämpas på samtliga stöd som betalas i enlighet med gruppundantagsförordningen. Tillämpningsområdet för gruppundantagsförordningen gäller det stöd som beviljas till företag inom jordbrukssektorn, och detta ska nämnas i den föreslagna hänvisningen.

Inom vattenbrukssektorn ska ersättningarna betalas som stöd enligt avsnitt 5.4 i de riktlinjer som gäller granskningen av de statliga stöden inom fiskeri- och vattenbrukssektorn. Detta bestäms i 2 mom. i paragrafen.

Enligt artikel 2.3 i förordningen avses med jordbrukssektor de företag som är verksamma inom jordbrukets primärproduktion eller inom bearbetning eller saluföring av jordbruksprodukter. Gruppundantagsförordningen och Europeiska unionens bestämmelser om statligt stöd gäller inte sällskapsdjur eller annan sådan verksamhet som inte anses som ekonomisk verksamhet. Lagens bestämmelser om ersättning däremot ska fortfarande gälla även sådana skador som hänför sig till sällskapsdjur. I praktiken har detta ingen stor betydelse, eftersom de beslut om avlivning av sällskapsdjur som berättigar till ersättningar är aktuella endast i få fall.

Trots att definitionen av jordbrukssektorn är omfattande, kan enligt artikel 1.1 i gruppundantagsförordningen de stöd som beviljas för bekämpning av djursjukdomar endast betalas till jordbrukets primärproduktion. I den föreslagna paragrafens 3 mom. föreskrivs det, liksom i den gällande paragrafen, att kostnader och förluster inte ersätts, om de har uppkommit vid bearbetning av livsmedelsprodukter, tillverkning av andra djurprodukter eller djurfoder eller vid saluföring av livsmedel eller andra produkter.

I fråga om utbetalningen av stödet föreslås det i paragrafens 3 mom. även begränsningar enligt kapitel I i gruppundantagsförordningen. Enligt momentets 1 punkt kan kostnader och förluster inte ersättas om det företag som tar emot stöd är ett företag inom jordbrukssektorn som inte hör till de små eller medelstora företagen. I Finland finns det inte ett enda sådant stort företag som bedriver verksamhet inom jordbrukets primärproduktion och som överskrider tröskelvärdena för små och medelstora företag, och därför har begränsningen ingen betydelse i praktiken.

I momentets 2 punkt föreslås det ett motsvarande Deggendorf-villkor som nämns i artikel 1.5 a i gruppundantagsförordningen, enligt vilket stöd inte får betalas till ett företag som har fått ett beslut om återkrav på basis av ett tidigare beslut av kommissionen om stödets olaglighet och oförenlighet med den inre marknaden. Till Deggendorf-villkoret hänvisas det också i riktlinjerna för statliga stöd inom fiskeri- och vattenbrukssektorn.

I 4 mom. i paragrafen föreskrivs det om en begränsning enligt vilken stöd för ersättning för skador på grund av djursjukdomar inte kan betalas till företag i svårigheter, om inte orsaken till att företaget hamnat i svårigheter är ett sjukdomsutbrott. De kriterier som definierar ett företag i svårigheter fastställs i bestämmelserna om statligt stöd.

I momentets 5 punkt föreskrivs det om en begränsning enligt vilken där de djursjukdomar som ersätts begränsas. Den föreslagna bestämmelsen ändrar inte nuvarande praxis, eftersom alla de sjukdomar som med stöd av lagen om djursjukdomar klassificeras som djursjukdomar som lätt sprider sig eller farliga djursjukdomar anges i den av Världsförbundet för djurhälsa upprättade förteckningen över djursjukdomar. Även de sjukdomar som klassificeras som djursjukdomar som ska övervakas anges antingen i den nämnda förteckningen eller i bilaga I eller II till förordning (EU) nr 652/2014, med undantag av en sjukdom som det inte betalas ersättning för. Lagens 27 § 2 mom. innehåller dessutom ett bemyndigande att utfärda förordning, genom vilket det kan föreskrivas att vissa djursjukdomar som ska övervakas inte ska omfattas av ersättningarna. I och med den föreslagna bestämmelsen förtydligas och betonas dock de begränsningar som ingår i bestämmelserna om statligt stöd på ett bättre sätt.

I paragrafens 6 mom. beaktas det att ersättningsbeloppet kan minska på grund av eventuella försäkringsersättningar eller ersättningar som betalas med stöd av någon annan lag. Försäkringarna överlappar inte i praktiken ersättningssystemet enligt lagen, eftersom det inte har uppkommit försäkringar för de djursjukdomar som är sällsynta och farliga, och eftersom man genom försäkringarna har strävat efter och fortfarande strävar efter att begränsa lagens ersättningssystem så att det inte omfattar sådana sjukdomar för vilkas kostnader och förluster det finns försäkringsprodukter på marknaden.

En annan lag som eventuellt kan inverka på ersättningarna åtminstone i praktiken är lagen om ersättning av skador som drabbat renhushållningen (987/2011), som träder i kraft genom förordning av statsrådet vid föreskriven tidpunkt, vilket enligt nuvarande uppskattning kommer att bli år 2016. Med stöd av den lagen kan ersättning betalas för skador som drabbat renhushållningen till följd av en naturkatastrof eller någon annan katastrof, vilket enligt lagen kan vara även en exceptionell och vitt utbredd djursjukdom hos ren. Ersättningarna enligt den nämnda lagen är dock sådana som betalas enligt prövning och avsedda såsom en sista lösning för att trygga rennäringens möjligheter att klara mycket utbredda och oväntade skador, och därför kommer de sannolikt inte att minska de ersättningar som betalas med stöd av lagen om djursjukdomar.

113 §. Åtgärder när kriterierna för förflyttning inte uppfylls. Det föreslås att 1 mom. i paragrafen ändras så att även kommunalveterinären utöver regionförvaltningsverket ska vara behörigt att bestämma huruvida ett djur som har importerats från ett land utanför Europeiska unionen ska isoleras eller huruvida en djurprodukt ska förvaras på en anvisad plats, om det upptäcks brister som hänför sig till kriterierna för förflyttningen av djuret eller produkten.

Det är fråga om ett preliminärt beslut som kan behövas innan det fattas något slutligt beslut om åtgärder enligt paragrafens 2 mom. samt som gäller bl.a. sådana situationer där det tar lång tid att utreda ett problem och att få avgångslandets samtycke till att returnera ett djur eller en produkt. I beslutet fastställs det en tidsfrist för korrigeringen av bristerna. De åtgärder som det föreskrivs om i paragrafens 2 mom. vidtas endast om bristerna inte kan korrigeras inom den fastställda tiden.

Enligt förslaget får kommunalveterinären fatta beslut om isolering av djur eller förvaring av produkter endast i en sådan brådskande situation där regionförvaltningsverket ännu inte har vidtagit några åtgärder i ärendet. Kommunalt veterinären ska omedelbart lämna uppgifter till regionförvaltningsverket om de beslut som fattas av kommunalt veterinären. Syftet med dessa bestämmelser är att förhindra överlappande åtgärder i samband med användningen av behörigheten samt att säkerställa att regionförvaltningsverket har tillräckliga och uppdaterade uppgifter om fallet för att kunna vidta fortsatta åtgärder.

I paragrafens 1 mom. föreslås det dessutom att tvångsmedel ska få vidtas förutom vid importkontroll enligt 64 § i lagen även vid en sådan kontroll som utförs med stöd av 90 § 1 mom. i lagen på basis av misstanke och på grund av att man har upptäckt brister i uppfyllandet av kriterierna för förflyttning. Att den gällande paragrafen ska tillämpas på importkontroller baserar sig på bestämmelserna i rådets direktiv 90/425/EEG om veterinära och avelstekniska kontroller i handeln med vissa levande djur och varor inom gemenskapen med sikte på att förverkliga den inre marknaden och i rådets direktiv 89/662/EEG om veterinära kontroller vid handeln inom gemenskapen i syfte att förverkliga den inre marknaden. Enligt dessa bestämmelser kan importkontrollerna utföras på destinationsplatsen och under transporten. Eftersom det inte finns någon regelbunden tillsyn över importen inom den inre marknaden, förutsätts det att importkontrollerna utförs genom stickprov och på objektiva grunder.

I praktiken upptäcks bristerna i fråga om kriterierna för förflyttning dock oftast i samband med någon annan myndighetskontroll eller på veterinärmottagningen. Europeiska unionens bestämmelser har tolkats så att även en sådan kontroll som utförs på basis av misstanke avser en importkontroll, vilket framgår av artikel 2 i kommissionens beslut 1994/338/EG om tillämpningsföreskrifter till rådets direktiv 90/425/EEG vad avser provtagningen i samband med veterinärkontroller på bestämmelseorten. Artikeln möjliggör avvikelser från kravet om tidsfristen för den provtagning som gäller importkontroller i sådana situationer där det finns skäl att misstänka brott mot reglerna. Med anledning av den ovan nämnda tolkningen och bestämmel-

sen om tidsfristen medför det föreslagna tillägget inte någon egentlig förändring av nuläget, men tillägget kommer att klarlägga det nuvarande läget.

2 Ikraftträdande

Lagen föreslås träda i kraft den 1 januari 2016.

Enligt ikraftträdandebestämmelsen kan det stöd som avses i lagens 106 § 2 mom., dvs. stöd till företag inom vattenbrukssektorn, inte betalas innan Europeiska kommissionen har godkänt stödsystemet. I fråga om bestämmelsen bör man beakta att den notifikationsprocess som gäller de statliga stöden inom vattenbrukssektorn ännu pågår. Stöd enligt de nya riktlinjerna kan inte betalas innan kommissionen har gjort en bedömning av stödsystemets tillämplighet på den gemensamma marknaden, och det är möjligt att man inte hinner få kommissionens beslut innan lagen träder i kraft.

3 Förhållande till grundlagen samt lagstiftningsordning

De föreslagna ändringarna i 46 och 52 § i lagen om djursjukdomar hänför sig till det krav om godkännande som gäller lagring av djursperma, medan de föreslagna ändringarna i 73 och 74 § i lagen gäller aktörernas skyldighet att i samband med djurtransporter vidta åtgärder för att förebygga spridning av djursjukdomar. Bestämmelserna har betydelse med tanke på den näringsfrihet som tryggas genom 18 § 1 mom. i grundlagen. Lagens 113 §, med stöd av vilken en myndighet får besluta om åtgärder gällande importerade djur eller produkter, anknyter både till näringsfriheten och till det egendomsskydd som det föreskrivs om i 15 § 1 mom. i grundlagen. Bestämmelsernas förhållande till grundlagen har bedömts 2013 i samband med beredningen av regeringens proposition om denna lag.

En del av de ändringar som föreslås i bestämmelserna innebär att aktörerna omfattas av färre krav eller att uppgiftsfördelningen mellan myndigheterna ändras. I lagen föreslås även en ny förutsättning för godkännandet av ett spermalager. I lagret ska det finnas en utnämnd veterinär som ansvarar för att förhindra spridning av djursjukdomar i lagret. Dessutom ska kraven i fråga om transporter av vattenlevande djur utvidgas i enlighet med Europeiska unionens bestämmelser så att de även omfattar andra transporter än de transporter av vattenlevande djur som nämns i gällande 2 mom. i 74 §. Grundlagsutskottet har konstaterat att begränsningar av näringsfriheten ska vara exakta och väl avgränsade, och att begränsningarnas centrala innehåll, såsom begränsningarnas omfattning, ska framgå av lagen. Utskottet har också ansett att det är viktigt att bestämmelserna om förutsättningarna för tillstånd och om tillståndets kontinuitet ska garantera en tillräcklig förutsägbarhet i myndigheternas verksamhet (GRUU 15/2008 rd, s. 2/II). De föreslagna bestämmelserna uppfyller dessa krav.

Propositionen innehåller inga andra bestämmelser som bör beaktas med tanke på grundlagen.

Lagförslaget kan enligt regeringens uppfattning behandlas i vanlig lagstiftningsordning.

Med stöd av vad som anförts ovan föreläggs riksdagen följande lagförslag:

Lagförslag

Lag

om ändring av lagen om djursjukdomar

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om djursjukdomar (441/2013) 3 § 1 mom. 2 punkten, 46 § 3 mom., 52 § 1 mom., 73 § 2 mom., 74 § 2 mom., 85 § 2 mom., 99 § 3 mom., 102 §, 106 § och 113 § 1 mom. som följer:

3 §

Europeiska unionens lagstiftning

Denna lag tillämpas på genomförandet av följande Europeiska unionens rättsakter om bekämpning av djursjukdomar och på genomförandet av rättsakter som antagits med stöd av dem, om inte annat föreskrivs om genomförandet av rättsakterna någon annanstans i lag:

2) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 576/2013 om förflyttning av sällskapsdjur utan kommersiellt syfte och om upphävande av förordning (EG) nr 998/2003 (*förordningen om sällskapsdjur*),

46 §

Tillståndsplikt för verksamhet i samband med artificiell reproduktion av djur

Sperma som avses i 1 mom. får endast förvaras på en godkänd station för insamling av sperma, i ett godkänt spermalager eller i utrymmen som hör till en godkänd embryoproduktionsgrupp. Embryon som avses i 2 mom. får endast förvaras i utrymmen som hör till en godkänd embryosamlings- eller embryoproduktionsgrupp, på en godkänd station för insamling av sperma eller i ett godkänt spermalager. Kraven gäller dock inte aktörer som förvarar sperma eller embryon för att användas för artificiell reproduktion av djur som de äger eller har i sin besittning, eller för förvaring av sperma för seminering av hästdjur i Finland.

52 §

Godkännande av ett spermalager

Regionförvaltningsverket godkänner ett spermalager på ansökan. Ett godkännande förutsätter

1) att lagret förfogar över för verksamheten lämpliga utrymmen och redskap och att det är så konstruerat och isolerat samt går att underhålla så att spermans hygieniska kvalitet inte äventyras och så att spridning av djursjukdomar effektivt kan förhindras,

2) att det har utsetts en veterinär som ansvarar för att förhindra spridning av djursjukdomar i lagret,

3) att lagerpersonalen har tillräckliga kunskaper och färdigheter med tanke på skötseln av uppgiften.

73 §

Transport av däggdjur och fåglar

Fordon som används för transport av nötkreatur, svin, får, getter eller fjäderfä över Finlands gränser ska rengöras och desinficeras vid en godkänd desinfektionsplats för transportfordon innan djuren lastas och efter det att transportfordonet återvänt till Finland före en ny transport. Under transporten får djuren inte komma i kontakt med djur med lägre hälsostatus än de djur som transporteras. Den som transporterar nötkreatur, svin, får eller getter till en annan medlemsstat ska separat för varje transportmedel föra förteckning över de djur som transporteras. Förteckningen ska bevaras i minst tre år.

74 §

Transport av vattenlevande djur

Den som transporterar vattenlevande djur ska se till att djurens hälsostatus inte förändras under transporten och att transporten varken på avgångsplatsen, på transiteringsplatserna eller på destinationsplatsen äventyrar de vattenlevande djurens hälsostatus. Ett byte av vattnet i transportbehållare under transporten får inte försämra hälsostatusen hos de vattenlevande djur som transporteras och inte heller medföra risk för spridning av djursjukdomar. Vid transport av vattenlevande djur över Finlands gränser får vattnet i transportbehållare bytas endast på platser som godkänts för vattenbyte.

85 §

Regionförvaltningsverket

Utöver vad som någon annanstans i denna lag föreskrivs om regionförvaltningsverkets uppgifter ska verket

1) upprätthålla beredskapen för djursjukdomar inom sitt verksamhetsområde och göra upp beredskapsplaner för djursjukdomar för verksamhetsområdet,

2) ordna utbildning för kommunalveterinärer,

3) i egenskap av behörig myndighet svara för de uppgifter som följer av de EU-rättsakter som genomförs genom denna lag till den del uppgifterna inte hör till Livsmedelssäkerhetsverkets eller kommunalveterinärens behörighet, och

4) i de renslakterier som avses i livsmedelslagen och i anläggningar som finns i anslutning till dem utföra sådana uppgifter för bekämpning av djursjukdomar som annars hör till kommunalveterinärens uppgifter enligt denna lag.

99 §

Avgifter som tas ut till staten för myndigheternas prestationer

Med avvikelse från 2 mom. tas det inte ut någon avgift för ett officiellt veterinärintyg för djurprodukter som ska sändas till stater utanför Europeiska unionen, om kommunen tar ut en avgift för samma veterinärintyg eller för ett veterinärintyg som gäller samma exportparti.

102 §

Ansvar för de kostnader som utrotning av en djursjukdom orsakar

När ett beslut om avlivning av djur eller bortskaffande av egendom verkställs svarar staten för de kostnader som arbetet vid verkställigheten samt rengörings- och desinfektionsåtgärder i samband med den föranleder. Detsamma gäller kostnaderna för anordningar och utrustning samt redskap och ämnen som används vid verkställigheten. Aktörens kostnader och det arbete som aktören själv utför kan dock inte ersättas av statens medel, om inte det är fråga om en sjukdom hos vattenbruksdjur.

Med avvikelse från vad som föreskrivs i 1 mom. svarar staten inte för kostnaderna i fall där aktören ska verkställa beslutet.

106 §

Begränsningar vid betalning av kostnader och ersättningar

På de kostnader och ersättningar som nämns i detta kapitel tillämpas i fråga om företag inom jordbrukssektorn det som föreskrivs i kapitel I och artikel 26 i kommissionens förordning (EU) nr 702/2014 genom vilken vissa kategorier av stöd inom jordbruks- och skogsbrukssektorn och i landsbygdsområden förklaras förenliga med den inre marknaden enligt artiklarna 107 och 108 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUT L 193, 1.7.2014, s. 1).

De kostnader och ersättningar som avses i detta kapitel betalas till företag inom vattenbrukssektorn som stöd enligt avsnitt 5.4 i riktlinjerna för granskning av statliga stöd inom fiskeri- och vattenbrukssektorn (2015/C 217/01).

De kostnader och förluster som avses i detta kapitel ersätts inte, om de har uppkommit vid bearbetning av livsmedelsprodukter, vid tillverkning av övriga djurprodukter eller djurfoder eller vid handel med livsmedel eller övriga produkter, eller om de uppkommit för

1) ett sådant stort företag som avses i artikel 2.26 i den förordning som nämns i 1 mom. och som bedriver verksamhet inom jordbrukssektorn,

2) ett företag som inte har iakttagit ett beslut om återkrav av det stöd som avses i 1 § i lagen om tillämpning av vissa av Europeiska unionens bestämmelser om statligt stöd (300/2001).

För förluster som avses i 103—105 § betalas det inte ersättning till sådana företag i svårigheter som avses i artikel 2.14 i den förordning som nämns i 1 mom., om inte sjukdomsutbrottet är orsaken till att företaget hamnat i svårigheter.

De kostnader och förluster som avses i detta kapitel ersätts inte heller om de har orsakats av en djursjukdom som inte anges i den av Världsförbundet för djurhälsa upprättade förteckningen över djursjukdomar, i del II i bilaga IV till det direktiv som nämns i 3 § 2 mom. 22 punkten eller i bilaga I eller II till Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 652/2014 om fastställande av bestämmelser för förvaltningen av utgifter för livsmedelskedjan, djurhälsa, djurskydd, växtskydd och växtförökningsmaterial, och om ändring av rådets direktiv 98/56/EG, 2000/29/EG och 2008/90/EG, Europaparlamentets och rådets förordningar (EG) nr 178/2002, (EG) nr 882/2004 och (EG) nr 396/2005, Europaparlamentets och rådets direktiv

2009/128/EG samt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1107/2009, och om upphävande av rådets beslut 66/399/EEG, 76/894/EEG och 2009/470/EG.

Ersättningsbeloppet minskas med de ersättningar som på basis av ett försäkringsavtal eller någon annan lag ska betalas för samma kostnader eller förluster.

113 §

Åtgärder när kriterierna för flyttning inte uppfylls

Om det vid en inspektion som avses i 64 § eller vid en inspektion på basis av en misstanke som avses i 90 § 1 mom. konstateras att ett djur eller en djurprodukt som kommer från en annan medlemsstat eller de dokument som åtföljer djuret eller produkten inte uppfyller de krav som ställs på dem i 9 kap., får kommunalveterinären eller regionförvaltningsverket bestämma att djuret ska hållas i karantän eller isoleras på destinationsplatsen eller på en av myndigheten i fråga anvisad annan plats, eller att produkten ska förvaras på destinationsplatsen eller på en av myndigheten i fråga anvisad annan plats till dess att aktören har avhjälpt bristerna. Kommunalveterinären får fatta nämnda beslut endast i en brådskande situation där regionförvaltningsverket ännu inte har vidtagit några åtgärder i ärendet. Kommunalveterinären ska omedelbart lämna regionförvaltningsverket uppgift om sitt beslut.

Denna lag träder i kraft den 20 .

Stöd som avses i 106 § 2 mom. i denna lag får inte betalas innan Europeiska kommissionen har godkänt stödsystemet.

Helsingfors den 15 oktober 2015

Vid förhinder för statsministern, kommun- och reformminister

Anu Vehviläinen

Kommunikationsminister Anne Berner

Lag

om ändring av lagen om djursjukdomar

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om djursjukdomar (441/2013) 3 § 1 mom. 2 punkten, 46 § 3 mom., 52 § 1 mom., 73 § 2 mom., 74 § 2 mom., 85 § 2 mom., 99 § 3 mom., 102 §, 106 § och 113 § 1 mom. som följer:

Gällande lydelse

3 §

Europeiska unionens lagstiftning

Denna lag tillämpas på genomförandet av följande Europeiska unionens rättsakter om bekämpning av djursjukdomar och på genomförandet av rättsakter som antagits med stöd av dem, om inte annat föreskrivs om genomförandet av rättsakterna någon annanstans i lag:

2) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 998/2003 om djurhälsovillkor som ska tillämpas vid transporter av sällskapsdjur utan kommersiellt syfte och om ändring av rådets direktiv 92/65/EEG (*förordningen om sällskapsdjur*),

46 §

Tillståndsplikt för verksamhet i samband med artificiell reproduktion av djur

Sperma som avses i 1 mom. får endast förvaras på en godkänd station för insamling av sperma, i ett godkänt spermalager eller i utrymmen som hör till en godkänd embryoproduktionsgrupp. Embryon som avses i 2 mom. får endast förvaras i utrymmen som hör till en godkänd embryosamlings- eller embryoproduktionsgrupp, på en godkänd station för insamling av sperma eller i ett godkänt sper-

Föreslagen lydelse

3 §

Europeiska unionens lagstiftning

Denna lag tillämpas på genomförandet av följande Europeiska unionens rättsakter om bekämpning av djursjukdomar och på genomförandet av rättsakter som antagits med stöd av dem, om inte annat föreskrivs om genomförandet av rättsakterna någon annanstans i lag:

2) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 576/2013 om *förflyttning* av sällskapsdjur utan kommersiellt syfte och om *upphävande av förordning (EG) nr 998/2003 (förordningen om sällskapsdjur)*,

46 §

Tillståndsplikt för verksamhet i samband med artificiell reproduktion av djur

Sperma som avses i 1 mom. får endast förvaras på en godkänd station för insamling av sperma, i ett godkänt spermalager eller i utrymmen som hör till en godkänd embryoproduktionsgrupp. Embryon som avses i 2 mom. får endast förvaras i utrymmen som hör till en godkänd embryosamlings- eller embryoproduktionsgrupp, på en godkänd station för insamling av sperma eller i ett godkänt sper-

Gällande lydelse

malager. Kraven gäller dock inte sperma eller embryon som en aktör förvarar för artificiell reproduktion av djur som aktören har i sin ägo eller besittning.

52 §

Godkännande av ett spermalager

Regionförvaltningsverket godkänner ett spermalager på ansökan. Ett godkännande förutsätter

1) att lagret förfogar över för verksamheten lämpliga utrymmen och redskap och att det är så konstruerat och isolerat samt går att underhålla så att spermans hygieniska kvalitet inte äventyras och så att spridning av djursjukdomar effektivt kan förhindras, samt

2) att lagerpersonalen har tillräckliga kunskaper och färdigheter med tanke på skötseln av uppgiften.

73 §

Transport av däggdjur och fåglar

Fordon som används för transport av klövdjur och fjäderfä över Finlands gränser ska rengöras och desinficeras vid en godkänd desinfektionsplats för transportfordon innan djuren lastas och efter det att transportfordonet återvänt till Finland före en ny transport. Under transporten får djuren inte komma i kontakt med djur med lägre hälsostatus än de djur som transporteras. Den som transporterar nötkreatur, svin, får eller getter till en annan medlemsstat ska separat för varje transportmedel föra förteckning över de djur som transporteras. Förteckningen ska bevaras i minst tre år.

Föreslagen lydelse

malager. Kraven gäller dock inte *aktörer som förvarar sperma eller embryon för att användas för artificiell reproduktion av djur som de äger eller har i sin besittning, eller för förvaring av sperma för seminering av hästdjur i Finland.*

52 §

Godkännande av ett spermalager

Regionförvaltningsverket godkänner ett spermalager på ansökan. Ett godkännande förutsätter

1) att lagret förfogar över för verksamheten lämpliga utrymmen och redskap och att det är så konstruerat och isolerat samt går att underhålla så att spermans hygieniska kvalitet inte äventyras och så att spridning av djursjukdomar effektivt kan förhindras,

2) *att det har utsetts en veterinär som ansvarar för att förhindra spridning av djursjukdomar i lagret,*

3) att lagerpersonalen har tillräckliga kunskaper och färdigheter med tanke på skötseln av uppgiften.

73 §

Transport av däggdjur och fåglar

Fordon som används för transport *av nötkreatur, svin, får, getter* eller fjäderfä över Finlands gränser ska rengöras och desinficeras vid en godkänd desinfektionsplats för transportfordon innan djuren lastas och efter det att transportfordonet återvänt till Finland före en ny transport. Under transporten får djuren inte komma i kontakt med djur med lägre hälsostatus än de djur som transporteras. Den som transporterar nötkreatur, svin, får eller getter till en annan medlemsstat ska separat för varje transportmedel föra förteckning över de djur som transporteras. Förteckningen ska bevaras i minst tre år.

Gällande lydelse

74 §

Transport av vattenlevande djur

Den som transporterar vattenlevande djur mellan områden som klassificerats i enlighet med 41 § eller över finska statens gränser ska se till att djurens hälsostatus inte förändras under transporten och att transporten varken på avgångsplatsen, transiteringsplatserna eller destinationsplatsen äventyrar de vattenlevande djurens hälsostatus. Ett byte av vattnet i transportbehållare under transporten får inte försämra hälsostatusen hos de vattenlevande djur som transporteras och inte heller medföra risk för spridning av djursjukdomar. Vid transport av vattenlevande djur över Finlands gränser får vattnet i transportbehållare bytas endast på sådana platser som godkänts för vattenbyte.

85 §

Regionförvaltningsverket

Utöver vad som någon annanstans i denna lag föreskrivs om regionförvaltningsverkets uppgifter ska verket

- 1) upprätthålla beredskapen för djursjukdomar inom sitt verksamhetsområde och göra upp beredskapsplaner för djursjukdomar för verksamhetsområdet,
- 2) ordna utbildning för kommunalveterinärer, samt
- 3) i egenskap av behörig myndighet svara för de uppgifter som följer av de EUrättsakter som genomförs genom denna lag till den del uppgifterna inte hör till Livsmedelssäkerhetsverkets eller kommunalveterinärens behörighet.

Föreslagen lydelse

74 §

Transport av vattenlevande djur

Den som transporterar vattenlevande djur ska se till att djurens hälsostatus inte förändras under transporten och att transporten varken på avgångsplatsen, på transiteringsplatserna eller på destinationsplatsen äventyrar de vattenlevande djurens hälsostatus. Ett byte av vattnet i transportbehållare under transporten får inte försämra hälsostatusen hos de vattenlevande djur som transporteras och inte heller medföra risk för spridning av djursjukdomar. Vid transport av vattenlevande djur över Finlands gränser får vattnet i transportbehållare bytas endast på platser som godkänts för vattenbyte.

85 §

Regionförvaltningsverket

Utöver vad som någon annanstans i denna lag föreskrivs om regionförvaltningsverkets uppgifter ska verket

- 1) upprätthålla beredskapen för djursjukdomar inom sitt verksamhetsområde och göra upp beredskapsplaner för djursjukdomar för verksamhetsområdet,
- 2) ordna utbildning för kommunalveterinärer,
- 3) i egenskap av behörig myndighet svara för de uppgifter som följer av de EUrättsakter som genomförs genom denna lag till den del uppgifterna inte hör till Livsmedelssäkerhetsverkets eller kommunalveterinärens behörighet, och
- 4) i de renslakterier som avses i livsmedelslagen och i anläggningar som finns i anslutning till dem utföra sådana uppgifter för bekämpning av djursjukdomar som annars hör till kommunalveterinärens uppgifter enligt denna lag.

Gällande lydelse

99 §

Avgifter som tas ut till staten för myndigheternas prestationer

Med avvikelse från 2 mom. tas det inte ut någon avgift för ett officiellt veterinärintyg för djurprodukter som ska sändas till stater utanför Europeiska unionen, om kommunen tar ut en avgift för samma intyg.

102 §

Betalning av statens medel av kostnader för utrotning av en djursjukdom

Vid verkställandet av ett beslut som avser avlivning av djur, bortskaffande av egendom samt anknytande rengörings- och desinfektionsåtgärder ska det av statens medel betalas ersättning för kostnaderna för arbetet och användningen av anordningar och utrustning samt för redskap och ämnen, utom då det är aktören som bär ansvaret för verkställandet av beslutet.

106 §

Verksamhet som inte omfattas av ersättningar

Kostnader och förluster som avses i 102—105 § ersätts inte om de har uppkommit vid bearbetning av livsmedel, tillverkning av andra djurprodukter eller foder eller saluföring av livsmedel eller andra produkter.

Föreslagen lydelse

99 §

Avgifter som tas ut till staten för myndigheternas prestationer

Med avvikelse från 2 mom. tas det inte ut någon avgift för ett officiellt veterinärintyg för djurprodukter som ska sändas till stater utanför Europeiska unionen, om kommunen tar ut en avgift för samma veterinärintyg eller för ett veterinärintyg som gäller samma exportparti.

102 §

Ansvar för de kostnader som utrotning av en djursjukdom orsakar

När ett beslut om avlivning av djur eller bortskaffande av egendom verkställs svarar staten för de kostnader som arbetet vid verkställigheten samt rengörings- och desinfektionsåtgärder i samband med den föranleder. Detsamma gäller kostnaderna för anordningar och utrustning samt redskap och ämnen som används vid verkställigheten. Aktörens kostnader och det arbete som aktören själv utför kan dock inte ersättas av statens medel, om inte det är fråga om en sjukdom hos vattenbruksdjur.

Med avvikelse från vad som föreskrivs i 1 mom. svarar staten inte för kostnaderna i fall där aktören ska verkställa beslutet.

106 §

Begränsningar vid betalning av kostnader och ersättningar

På de kostnader och ersättningar som nämns i detta kapitel tillämpas i fråga om företag inom jordbrukssektorn det som föreskrivs i kapitel I och artikel 26 i kommissionens förordning (EU) nr 702/2014 genom vilken vissa kategorier av stöd inom jordbruks- och skogsbrukssektorn och i landsbygdsområden förklaras förenliga med den inre marknaden enligt artiklarna 107 och 108 i fördraget om Europeiska unionens funktionsätt (EUT L 193, 1.7.2014, s. 1).

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

De kostnader och ersättningar som avses i detta kapitel betalas till företag inom vattenbrukssektorn som stöd enligt avsnitt 5.4 i riktlinjerna för granskning av statliga stöd inom fiskeri- och vattenbrukssektorn (2015/C 217/01).

De kostnader och förluster som avses i detta kapitel ersätts inte, om de har uppkommit vid bearbetning av livsmedelsprodukter, vid tillverkning av övriga djurprodukter eller djurfoder eller vid handel med livsmedel eller övriga produkter, eller om de uppkommit för

1) ett sådant stort företag som avses i artikel 2.26 i den förordning som nämns i 1 mom. och som bedriver verksamhet inom jordbrukssektorn,

2) ett företag som inte har iakttagit ett beslut om återkrav av det stöd som avses i 1 § i lagen om tillämpning av vissa av Europeiska unionens bestämmelser om statligt stöd (300/2001).

För förluster som avses i 103—105 § betalas det inte ersättning till sådana företag i svårigheter som avses i artikel 2.14 i den förordning som nämns i 1 mom., om inte sjukdomsutbrottet är orsaken till att företaget hamnat i svårigheter.

De kostnader och förluster som avses i detta kapitel ersätts inte heller om de har orsakats av en djursjukdom som inte anges i den av Världsförbundet för djurhälsa upprättade förteckningen över djursjukdomar, i del II i bilaga IV till det direktiv som nämns i 3 § 2 mom. 22 punkten eller i bilaga I eller II till Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 652/2014 om fastställande av bestämmelser för förvaltningen av utgifter för livsmedelskedjan, djurhälsa, djurskydd, växtskydd och växtförökningsmaterial, och om ändring av rådets direktiv 98/56/EG, 2000/29/EG och 2008/90/EG, Europaparlamentets och rådets förordningar (EG) nr 178/2002, (EG) nr 882/2004 och (EG) nr 396/2005, Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/128/EG samt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1107/2009, och om upphävande av rådets beslut 66/399/EEG, 76/894/EEG och 2009/470/EG.

Ersättningsbeloppet minskas med de ersättningar som på basis av ett försäkringsavtal eller någon annan lag ska betalas för

Gällande lydelse

113 §

Åtgärder när kriterierna för flyttning inte uppfylls

Om det vid en inspektion som avses i 64 § konstateras att ett djur eller en djurprodukt som kommer från en annan medlemsstat eller de dokument som åtföljer djuret eller produkten inte uppfyller de krav som ställs på dem i 9 kap., får regionförvaltningsverket bestämma att djuret ska hållas i karantän eller isoleras på destinationsplatsen eller på en av verket anvisad annan plats, eller att produkten ska förvaras på destinationsplatsen eller på en av verket anvisad annan plats till dess att aktören har avhjälpt bristerna.

Föreslagen lydelse

samma kostnader eller förluster.

113 §

Åtgärder när kriterierna för flyttning inte uppfylls

Om det vid en inspektion som avses i 64 § eller vid en inspektion på basis av en misstanke som avses i 90 § 1 mom. konstateras att ett djur eller en djurprodukt som kommer från en annan medlemsstat eller de dokument som åtföljer djuret eller produkten inte uppfyller de krav som ställs på dem i 9 kap., får kommunalveterinären eller regionförvaltningsverket bestämma att djuret ska hållas i karantän eller isoleras på destinationsplatsen eller på en av myndigheten i fråga anvisad annan plats, eller att produkten ska förvaras på destinationsplatsen eller på en av myndigheten i fråga anvisad annan plats till dess att aktören har avhjälpt bristerna. Kommunalveterinären får fatta nämnda beslut endast i en brådskande situation där regionförvaltningsverket ännu inte har vidtagit några åtgärder i ärendet. Kommunalveterinären ska omedelbart lämna regionförvaltningsverket uppgift om sitt beslut.

Denna lag träder i kraft den 20 .

Stöd som avses i 106 § 2 mom. i denna lag får inte betalas innan Europeiska kommissionen har godkänt stödsystemet.